

МИНИСТЕРСТВО НА
ПРАВОСЪДИЕТО И ПРАВНАТА
ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

№ 266/

На Ваш № 32/к.д. 22 от 1998 г.

ОТНОСНО: дело № 22 от 1998 г. на Конституционния съд

СТАНОВИЩЕ
НА МИНИСТЪРА НА ПРАВОСЪДИЕТО И
ПРАВНАТА ЕВРОИНТЕГРАЦИЯ

С определение от 09.07.1998 г. Конституционният съд е допуснал до разглеждане по същество искането на 48 народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване на противоконституционност на Решение за вземане на акт от международни конвенции, протоколи и препоръки на Международната организация на труда – ДВ, бр.68 от 1998 г.

Искането е неоснователно.

България членува в Международната организация на труда (МОТ) от 06.XII.1920 г. МОТ е международна правителствена организация. Нейни членове са държавите. Структурата на организацията е изградена на трипартитен принцип от представители на правителствата и на организациите на работодателите и на трудещите се в съотношение 2:1:1. Всички задължения и отговорности, обаче, произтичащи от Устава на МОТ са възложени на правителствата на държавите-членове.

Една от основните дейности на МОТ е нормотворческата, изразяваща се в приемане на международни трудови конвенции и препоръки. Органът на МОТ, който осъществява тази дейност, е Международната конференция на труда (МКТ), провеждаща ежегодни

Г.И. Тодоров
27. VII. 1998.

сесии. От нормотворческата дейност на МОТ произтичат задължения за държавите-членове, предвидени в Устава на МОТ.

Едно от задълженията, за чието стриктно спазване следят контролните органи на МОТ и за чието неспазване е предвидена санкция в чл.30 от Устава, е по повод новоприетите конвенции и препоръки. Задължението е установено с чл.19, ал.5, б."б" и ал.6, б."б" от Устава на МОТ и се изразява в следното:

Правителствата на всички държави-членове са длъжни в едногодишен срок или в изключителни случаи – 18 месеца след закриването на сесията на МКТ, на която са били приети конвенции или препоръки, да ги представят на органите на власт, които са компетентни да приемат закони, за трансформирането им във вътрешното законодателство или за мерки от друг характер. Това задължение съществува по отношение на всички приети конвенции и препоръки независимо от отношението, което представителите на държавата са взели при приемането им. Даже и когато те са се въздържали или са гласували против тях, правителството е длъжно да представи тези актове на компетентните си органи. Това задължение съществува независимо от намерението на държавата да ратифицира или не съответната конвенция или да следва или не съответната препоръка. Това е едно самостоятелно задължение, за възникването на което е достатъчно само наличието на новоприета конвенция или препоръка. Смисълът на това задължение е компетентният орган да се запознае със съдържанието на приетите конвенции и препоръки и евентуално да вземе мерки за тяхното предотвратяване в законодателство. Компетентният орган сам преценява дали и какви мерки ще вземе в зависимост от естеството на акта и съдържащите се в него разрешения. Той може само да приеме "за сведение" тези актове, без да предприема друго, ако въпросите, които се уреждат в тях, нямат практическо значение за страната, ако те са намерили вече съответно решение или пък ако прецени, че приемането на такива мерки е нецелесъобразно. Изпълнението на това задължение ни най-малко не съдържа задължение за ратифициране на конвенциите или за тяхното и

на препоръките непосредствено изпълнение. Ратификацията на конвенциите е изцяло в суверенитета на държавите-членове и те самостоятелно преценяват дали и кога да ратифицират определени конвенции, като следват реда, установен в националните конституции.

От изложените съображения е видно, че Народното събрание, което е компетентният орган на Република България по смисъла на чл.19 от Устава на МОТ, приемайки за сведение посочените в оспорваното решение конвенции, протоколи и препоръки, е осъществило един от елементите на важно задължение, произтичащо от Устава на МОТ.

Неправилни са разсъжденията, изложени от народните представители в искането до Конституционния съд, отнасящи се до вида на акта, с който Народното събрание е приело за сведение конвенциите, протоколите и препоръките на МОТ. С оглед съдържанието на чл.86, ал.1 от Конституцията само решение е актът, с който може да бъде направено това. Неправилни са също така и твърденията, че по силата на чл.5, ал.5 от Конституцията задължително се публикуват само нормативните актове. По никакъв способ на тълкуване не може да се стигне до такъв извод въз основа на текста на чл.5, ал.5 от Конституцията. В нея е прогласено, че всички нормативни актове се публикуват, но това не означава, че само нормативните актове се публикуват. Това твърдение се подкрепя и от чл.88, ал.3 от Конституцията.

Поради изложеното считам, че искането е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР:

/ВАСИЛ ГОЦЕВ/

